

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. София, 03.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Диляна Николова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **10849** по описа за **2013** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. Е. М. срещу Решение от 16.09.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-ти състав по НАХД № 4094 по описа за 2013г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 38857/15.06.2010г., издадено от началник АНД, Отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи. /СДВР/. С последното на касатора, на основание чл.179, ал.3 т.4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл.139, ал.5 ЗДвП.

Недоволен от решението касаторът го обжалва с възражения за нарушение на материалния закон - приложена материално-правна норма, която не е следвало да бъде приложена, с твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като не е разпитан актосъставителя и жалбоподателя, както и с възражение за изтекла абсолютна погасителна давност за наказателно преследване. Претендира отмяната на обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление. В съдебно заседание касаторът редовно и своевременно призован не се явява, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно и своевременно призован, не изпраща представител и не ангажира становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба, основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

По делото е установено, че на 13.05.2010г. около 00.10 часа Р. М. управлявал лек автомобил марка „Ф. Пасат” с ДК [рег.номер на МПС], като се движел по АМ „Т.” с посока на движение [населено място], като на КПП – В., при направена проверка се установило, че същият няма платена винетна такса КЗ за движение по Републиканската пътна мрежа на МПС с допустима максимална маса не повече от 3.5 тона, с което същият е нарушил разпоредбата на чл.139, ал.5 ЗДвП, съгласно която движението на определените в Закона за пътищата пътни превозни средства по републиканските пътища се извършва след заплащане на винетна такса по реда на чл.10, ал.1, т.1 от Закона за пътищата. За извършеното нарушение бил съставен АУАН № 38857/13.05.2010г. и въз основа на него на 15.06.2010г. било издадено обжалваното наказателно постановление.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и анализа на приобщените по делото доказателства, включително свидетелските показания на св.В. – актосъставител, въззивната инстанция е обосновала извода, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни по смисъла на закона лица и съдържат изискуемите реквизити. Ясно е описано извършеното административно нарушение от фактическа страна, като правилно е посочена правната му квалификация.

Приел за неоснователни изложените във въззивната жалба доводи за липса на достатъчно описание на обстоятелствата на нарушението, тъй като и в акта и в НП са изложени необходимите факти, които изпълват от фактическа страна съставомерните елементи на нарушението, което се твърди, че е извършено. Съдът приел, че правната квалификация, която е дадена на нарушението, се явява правилна. От субективна страна приел, че деянието е извършено умишлено. Въз основа на тези изводи обосновал заключение за правилно приложение на съответната материална разпоредба и определяне на размера на наложената глоба, с оглед, че е във фиксиран размер и потвърдил обжалваното наказателно постановление като законосъобразно издадено.

Така постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от касационната инстанция в настоящия ѝ състав.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно, че не е разпитан като свидетел съставителят на акта и жалбоподателя. Това възражение се опровергава от протокола от съдебното заседание, проведено на 31.05.2013г., както и от съдържанието на касационната

жалба, в която касаторът възразява срещу това, че съдът е кредитирал единствено показанията на актосъставителя, а задължение да разпита жалбоподателя съдът няма.

На следващо място правилен е изводът на съда, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение са спазени правилата на чл.36-46 ЗАНН и същият съдържа изискуемите се реквизити по чл.42 ЗАНН. В АУАН, чието съдържание е възпроизведено в наказателното постановление, е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, посочени са датата и мястото на извършване. Предвид това, като редовно съставен и с оглед разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП актът за установяване на административното нарушение се ползва с презумптивна доказателствена сила.

Неоснователно е и възражението на касатора, че административно-наказващият орган е посочил като нарушена разпоредбата на чл.100, ал.2 ЗДвП. При внимателния прочит на съставения АУАН и наказателното постановление, се установява, че липсва позоваване на посочената норма. Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за нарушение на чл.139, ал.5 ЗДвП – движение по републиканските пътища без заплатена винетна такса.

Неоснователно е и възражението за изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване. Видно от посоченото в АУАН и НП нарушението е извършено на 13.05.2010г. Съгласно разпоредбата на чл.11 ЗАНН е предвидено, че „по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго”. Давността, поради това, че изключва наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на три години, който срок според разпоредбата на чл.80, ал.3 НК започва да тече от довършване на деянието, като в настоящия случай деянието е довършено на 13.05.2010г. Съгласно чл.81, ал.3 НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член, т.е. срока по чл.80, ал.1.

Разпоредбата на чл.139, ал.5 ЗДвП постановява, че движението на определените в Закона за пътищата пътни превозни средства по републиканските пътища се извършва след заплащане на винетна такса по реда на чл.10, ал.1, т.1 от Закона за пътищата. Съгласно чл.10а, ал.4 и ал.5 от Закона за пътищата винетната такса се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство, като при заплащане на винетната такса се издава ценна книга, наречена "винетка", която удостоверява правото на ползване на републиканските пътища, като винетката се състои от две части; първата част е оформена за еднократно залепване в долния десен ъгъл на вътрешната страна на предното стъкло на пътното превозно средство и има предназначението да удостоверява плащането на винетната такса пред контролните органи. Движението по републиканската пътна мрежа без заплатена винетна такса, удостоверена със залепен на съответното място винетен стикер, е нарушение на разпоредбата на чл.139, ал.5 ЗДвП, което подлежи на административно наказване, съгласно чл.179, ал.3, т.4 ЗДвП с глоба в размер на 100 лева, в редакцията на разпоредбата, действала към датата на извършването на нарушението.

Предвид изложеното, като извърши проверка на обжалвания акт на посочените в

касационната жалба основания и на всички основания по чл.218, ал.2 АПК, касационната инстанция намира, че обжалваното решение е постановено при отсъствие на касационни отменителни основания и следва да бъде оставено в сила. Водим от горното, Административен съд-София-град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.09.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 12-ти състав по НАХД № 4094 по описа за 2013г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.